

Risale-i Nur talebelerinin kabre imanla girmesi hakkında ayet var mıdır, varsa Kur'an'daki yerlerini yazar mısınız?

"BİRİNCİ MESELE: Birinci Şuada iki üç âyetin işârâtında, Risaletü'n-Nur'un sadık talebeleri imanla kabre gideceklerine ve ehl-i Cennet olacaklarına dair kudsî bir müjde ve kuvvetli bir beşaret bulunduğu gösterilmiştir. Fakat bu pek büyük meseleye ve çok kıymetli işarete tam kuvvet verecek bir delil ister diye beklerdim, çoktan beri muntazırdım. Lillâhilhamd, iki emâre birden kalbime geldi:"

"Birinci emare: İman-ı tahkikî ilmelyakînden hakkalyakîne yakınlaştıkça daha selb edilmeyeceğine ehl-i keşif ve tahkik hükmetmişler ve demişler ki: 'Sekerat vaktinde şeytan vesvesesiyle ancak akla şüpheler verip tereddüde düşürebilir.' Bu nevi iman-ı tahkikî ise yalnız akılda durmuyor. Belki hem kalbe, hem ruha, hem sırra, hem öyle letâife sirayet ediyor, kökleşiyor ki, şeytanın eli o yerlere yetişemiyor. Öylelerin imanı zevalden mahfuz kalıyor." Bu iman-ı tahkikînin vusulüne vesile olan bir yolu, velâyet-i kâmile ile keşif ve şuhud ile hakikate yetişmektir. Bu yol ehass-ı havassa mahsustur, iman-ı şuhûdîdir. İkinci yol, iman-ı bilgayb cihetinde, sırr-ı vahyin feyziyle, burhanî ve Kur'ânî bir tarzda, akıl ve kalbin imtizacıyla, hakkalyakîn derecesinde bir kuvvetle zaruret ve bedâhet derecesine gelen bir ilmelyakînle hakaik-i imaniyeyi tasdik etmektir. Bu ikinci yol, Risaletü'n-Nur'un esası, mayası, temeli, ruhu, hakikati olduğunu has talebeleri görüyorlar. Başkalar dahi insafla baksa, Risaletü'n-Nur hakaik-i imaniyeye muhalif olan yolları gayr-ı mümkün ve muhal ve mümteni derecesinde gösterdiğini görecekler."

"İkinci emare: Risaletü'n-Nur'un sadık şakirtleri, hüsn-ü âkıbetlerine ve iman-ı kâmil kazanmalarına o derece kesretli ve makbul ve samimî dualar oluyor ki, o duaların içinde hiçbirisi kabul olmamasına akıl imkân veremiyor."

"Ezcümle: Risaletü'n-Nur'un bir hâdimi ve birtek şakirdi, yirmi dört saatte, Risaletü'n-Nur talebelerinin hüsn-ü âkıbetlerine ve saadet-i ebediyeye mazhar olmalarına yüz defa Risaletü'n-Nur talebelerine ettiği duaları içinde hiç olmazsa yirmi otuz defa selâmet-i imanlarına ve hususî hüsn-ü âkıbetlerine ve imanla kabre girmelerine, aynı duayı, en ziyade kabule medar olan şerait içinde ediyor. Hem Risaletü'n-Nur'un talebeleri bu zamanda her cihetten

ziyade hücumâ mârûz olan iman hususunda, birbirine selâmet-i iman hakkındaki samimî, mâsum lisanlarıyla dualarının yekûnu öyle bir kuvvettedir ki, rahmet ve hikmet onun reddine müsaade etmezler. Faraza, mecmuu itibarıyla reddedilse, tek bir tane onların içinde kabul olursa, yine her biri selâmet-i imanla kabre gireceğine kâfi geliyor. Çünkü herbir dua umuma bakar."(1)

"On Dokuzuncu Âyet

وَالَّذِينَ آمَنُوا مَعَهُ نُورُهُمْ يَسْعَىٰ بَيْنَ أَيْدِيهِمْ وَبِأَيْمَانِهِمْ
يَقُولُونَ رَبَّنَا آتِنَا نُورَنَا وَاعْفِرْ لَنَا

[“O gün Allah'ın, peygamberin maiyetinde bulunan mü'minleri utandırmayacağı gündür. O gün onların nûru önlerinden ve sağlarından koşarak Cennete yol gösterirken, onlar da 'Ey Rabbimiz,' derler. 'Nûrumuzu tamamla ve bizi bağışla.' (Tahrîm, 66/8)]. **Şu âyetin umum mânâsındaki tabakalarından bir tabaka-i işariyesi bu asra dahi bakıyor.**

Çünkü **يَقُولُونَ رَبَّنَا آتِنَا نُورَنَا وَاعْفِرْ لَنَا** hem mânâca kuvvetli münasebeti var; hem cifirce 1326 ederek, o tarihteki hürriyet inkılâbından neş'et eden fırtınaların hengâmında herşeyi sarsan o fırtınaların ve harplerin zulûmatından kurtulmak için nur arayan mü'minler içinde, Resâili'n-Nur şakirtleri az bir zaman sonra tezahür ettiklerinden, bu âyetin efrad-ı kesiresinden bu asırda bir mâsadaki onlar olduğuna bir emaredir.

وَاعْفِرْ لَنَا cümlesi 1360'a bakıyor.

Demek bundan beş altı sene sonra istiğfar devresidir. Resâili'n-Nur şakirtleri o zamanda istiğfar dersini vereceğini remzen bir îmadır."(2)

- Kabre imanla giren kurtuluyor mu? Kabir azabı görecek mi görmeyecek mi? Cennete gideceği kesin mi değil mi? Kısacası, bir insanın imanla gitmesi demek ne demektir?

Kabre imanla girmek, bu zamanın en büyük bir nimetidir. Zira maddeci felsefenin kalp ve ruhları yaraladığı bu asırda en büyük dava, imanla kabre girmek davasıdır. Kabre imanla girdikten sonra, gerisini Allah bilir. Dilerse affeder, dilerse günahlarımız kadar cezasını verir.

Kişinin kendisi için, kesin cennete gideceğim demesi dalalet olduğu gibi, kesin azap göreceğim deyip ümitsizliğe düşmek de dalalettir. Bu hususta **ümit ile korku arasında** olmamız gerekir. Ehl-i sünnetin bu husustaki tutum ve görüşü bu şekildedir.

İmanla kabre giren birisinin en nihayetinde cennete gireceği kesindir. Zira iman ehli birisi ne kadar günahkar ve kusurlu da olsa cehennemde ebedi olarak kalmaz. Lakin böyle birisinin kabir ve cehennem azabı görmeden direkt cennete gitmesi ise kesin değildir. Bu, kişinin ameline bakar. Şayet günah ve kusurları çok ise Allah dilerse affeder dilerse cezalandırır.

Bu zamanda farzları yapıp, büyük günahları işlemeyen iman ehli birisinin direkt cennete gitmesi Allah'ın rahmetinden kuvvetle umulur. Zira bu son asır çok çetin ve dehşetlidir. Rabbimiz, büyük günahları terk eden, farzlarını yerine getiren kullarını, inşallah, sagair denilen küçük günahlar ve kusurlarından dolayı muaheze etmez. Böyle ümit edebiliriz...

- Dost ve kardeş olanlar bu müjdeye mazhar değiller mi?

Risale-i Nur'un iman hakikatlerinden feyiz alan ve bunu kalp ve ruh dünyasına perçinleyen birisi, inşallah imansız kabre girmez. **Dost ve kardeş** sınıfında olan birisi, bu iman hakikatlerinden istifade eder, bunu da gönül dünyasına nakşeder ise inşallah imansız kabre girmez. Lakin **talebe** gibi yüksek bir makama da ulaşamaz.

Risale-i Nurlar, sadece Nur şakirtlerine değil bütün İslam alemine bir kandildir; kim bu kandilden istifade ederse elbette onun hakikatleri o istifade edeni muhafaza eder. Öyle ise ne kadar istifade edersek, o kadar muhafazaya mazhar oluruz.

Dostluğu kardeşliğe, kardeşliği talebeliğe çevirmek de hayatımızda bir gaye ve misyon olmalıdır.

Dipnotlar:

(1) bk. [Kastamonu Lâhikası, 13. Mektup.](#)

(2) bk. [Şualar, Birinci Şua, On Dokuzuncu Ayet.](#)